

ROŽEŇ

Časopis farnosti sv. Vavřince v Brně - Řečkovících

5 / 2025

Milí farníci a čtenáři!

většinou se v tomto čase rozepisují o tom, že je před námi advent a co se od nás v tomto období vlastně čeká. Tentokrát to bude trochu jinak.

Období mezi zářijovým a adventním Rožněm bylo poměrně hektické a plné výzev. Neustále jsem se musel vyrovnávat s odchodem otce Jindřicha a zároveň uvažoval o případných změnách.

Jedna z nejpodstatnějších zamýšlených byla redukce nedělních mší, respektive sloučení mše v 7:15 a v 8:30 do jedné mše v 8:00. Důvody? Racionální a praktické.

Obecně ubývá věřících i v našem kostele a některé nedělní mše jsou poloprázdné. Zároveň bude větší možnost kontaktu s farníky po každé mši, protože takhle se některými mimo bohoslužbu vůbec nesetkám. V neposlední řadě bylo motivací i to, že při třetí nedělní mši ve stejném prostředí už se jedná spíš o rutinu místo slavení. Poměrně často se mi při té třetí honí hlavou různé myšlenky, jimž vévodí jedna, že už bude brzy konec. Není to úplně to, co bych při liturgii chtěl prožívat.

A tak tedy dvě mše. Jenže, nerad něco ruším jen tak. V případě tohoto kroku se také může vyjít spousta protiargumentů:

- většina farářů má tři mše svaté v neděli běžně a někteří i víc
- osmá je už moc pozdě nebo zase příliš brzy
- celý život jsme takto chodili
- přijdeme o naše místo, protože na druhé mši už tam sedí někdo jiný

Zdají se vám tyto důvody ne příliš racionální? Jenže tak to prostě chodí. Nejtěžší hřích kněze je, když začne posouvat nebo rušit nedělní bohoslužby. Všechno se dá odpustit, ale tohle? Zrušit NAŠÍ mši svatou?

Tak jsem při zvážení těchto potenciálních závažných námitek zkusil vymyslet ještě jiné řešení: Sobotní večerní mše svatá v 19 a dvě nedělní mše v 8 a 10 hodin. S tímto plánem jsem vyrukoval na blízké spolupracovníky i přátele, kteří jsou mimo farnost. Návrh měl velký ohlas a podporu.

Tak fajn, řekl jsem si, uděláme to takto, byť je to řešení pro mě ne příliš výhodné. Každou sobotu budu muset pamatovat na to, že večer musím být nejpozději v 18.30 ve zpovědnici. Ze svateb a oslav musím odcházet poměrně brzy a čas si hlídat. Zároveň to bude znamenat další změnu v týdenním liturgickém rozpisu – sobotní ranní mše svatá nebude pravidelná, ale jen občasná v případě rorátů, ministrantských schůzek či svátků nebo slavností.

Po nedělních ohláškách jsem také zkusil hodit mezi lid tuto časovanou bombu o možném zúžení počtu mší svatých a čekal na reakce. Přišly, a jsem moc vděčný těm, co mě buď přímo oslovili, nebo se vyjádřili prostřednictvím e-mailové pošty. Drtivá většina podpořila změnu. Jen jeden osobní příspěvek byl spíš kritický, ale velmi konstruktivní a pomohl mi zaměřit se na důležité věci s onou změnou související. A tak se zdálo vyhráno. Pokud změna, tak teď, podporu mám.

Jenže co jsem pořád neměl, byl pokoj z tohoto rozhodnutí, a když se někdo ptal, jestli už jsem rozhodl a jak to bude v příštím roce, stále jsem odpovídal „nevím“. Zároveň ke mně docházely zprávy, že zdaleka ne všichni jsou tímto záměrem nadšeni. Pochopitelně především ti, kterých se případná změna bezprostředně týkala. Většina lidí z 10. s tím problém neměla. ☺ Dost mě mrzelo, že oficiálně za mnou prakticky nepřišel nikdo, kdo by řekl: „Nám se to z toho a z toho důvodu nelíbí.“ Definitivní rozhodnutí jsem si stanovil do uzávěrky adventního Rožně. To je právě teď, když píšu tyto řádky. Jak nakonec celé rozhodování dopadlo, se dozvíte uvnitř Rožně.

Požehnaný advent a pokoj při všech důležitých rozhodování přeje všem

o. Michal +

Pondělní snídaně na faře

Milí farníci, určitě jsem se už veřejně vyznával se své nechuti k rannímu vstávání. Každý to máme zkrátka jinak. Nejhorší pro mě bylo vždycky to pondělní, co si budeme povídat. ☺ I z toho důvodu mám nastavený pondělek jako kněžský volný den. V době adventní však budou v pondělí (až na jednu výjimku) každé ráno rorátní mše svaté v 6.30. Aby ten pondělní náraz (a není to nic proti mši svaté ☺ ☺) nebyl tak veliký, zvu všechny, kdo budou mít čas, na pondělní snídani na faře. Nebude to natolik opulentní snídaně, jako bývá každý měsíc ve čtvrtek, ale káva, čaj a něco k zakousnutí vždycky bude. Tak mě v tom nenechte samotného a nebojte se přijít.

o. Michal +

Pout' do Itálie

Milí farníci, mnohé jsem v tomto roce navnadil plány na poutní cestu do Itálie. Asi zklamu ty, kteří se těšili do Říma (třeba příště) a naopak potěším příznivce otce Pia z Pietrelciny.

Poutní zájezd je plánován na květen 2026, od 3. do 9., a zahrnuje i státní svátek, což znamená ušetření jednoho dne dovolené. Celý program je na přiloženém plakátku, takže spíš jen informace o tom, že tato pout' je určena speciálně pro farnost Řečkovice a blízké okolí. Proto majitel pořádající cestovní agentury Včelka Tour Václav Šustr nebude shánět jiné zájemce. To platí až do 18. ledna. Pokud do té doby nebude kapacita naplněna, bude muset rozhodit sítě i mimo farnost, protože cena je garantována pouze v případě plného počtu účastníků, což je 50 lidí. Tak neváhejte. Myslím, že tento zájezd by mohl být i hezkým dárkem k Vánocům.

o. Michal +

Život ve farnosti

Den	Liturgie	Akce	
30. 11.	1. neděle adventní	žehnání adventních věnců při všech mších 16:30	koncert SZUŠ Universum
1. 12.		po rorátech snídaně na faře pro všechny	
4. 12.		po mši sv.	Adorace za kněze a povolání
5. 12.		6:30	Mše svatá za nemocné
6. 12.	Svátek sv. Mikuláše	po rorátech snídaně na faře pro děti 14:00 -18:00	balení dárků v herně projekt An- dělský strom (viz článek)
7. 12.	2. neděle adventní	po mši v 10:00 mikulášská nadílka pro děti 18:30	Večer chval
8. 12.	Slavnost Panny Ma- rie, počaté bez posk- vrny prvotního hříchu	18:00	Mše svatá Ráno roráty nebudou!
11. 12.		po mši sv.	Snídaně na faře
12. 12.		9:00 18:00 – 20:00	setkání maminek adventní duchovní obnova
13. 12.		po rorátech snídaně na faře pro děti 17:30	Modlitba růžence za mír ve světě
14. 12.	3. neděle adventní	sbírka pro Bakhita a San't Egidio 17:00 18:30	koncert VSMU Adorace za obnovu víry ve far- nosti
15. 12.		6:30 po rorátech snídaně na faře pro všechny	Mše sv. na úmysly dárců
18. 12.		po mši sv.	Setkání seniorů
19. 12.		15:00 19:00	koledování ve Vividus Mládežnické chvály 4him
20. 12.		po rorátech snídaně na faře pro děti	
21. 12.	4. neděle adventní	při mši sv. v 10:00 přinesení Betlémského světla	
22. 12.		10:00 14:00	koledování v Domově pro seniory na Podpěrové koledování v Sanatoriu Vránova
23. 12.		18:00	Mše sv. za zemřelé
24. 12.	Vigilie Narození Páně	16:00 22:00 24:00	Mše sv. pro rodiny s dětmi Mše sv. z Vigilie Narození Páně Mše sv. pod širým nebem na Ořešíně

Páteční adorace

- půl hodiny přede mší svatou, na 1. pátek od 17:00.

Adorace u kaple v Ořešíně

- v pátek 20. 12. v 19:30.

Praxe křesťanské meditace

- každé liché úterý od 18:45

Modlitba růžence u kaple na Ořešíně

- každý čtvrtek v 18 hodin.

Růžencová pouť okolo Ořešína

Každé 1. pondělí v měsíci ve 20:05 od konečné autobusu 70 na Ořešíně, návrat ve 21:00 zpět ke konečné.

* * *

Roráty

Také letos budou v našem kostele roráty, a to vždy v pondělí (kromě 8.12.), ve čtvrtek a v sobotu od 6.30 hod. Po pondělních rorátech zve o. Michal všechny na faru na snídani. Při sobotních rorátech budeme svítit pouze svíčkami. Po jejich skončení bude katechetkami připravena pro děti a jejich doprovod snídaně na faře.

Adventní duchovní obnova

Adventní duchovní obnova s o. Didakem Klučkou, OFM na téma Eucharistie se koná v pátek 12. 12. od 18:00 do 20:00 v kostele.

Putování ikony sv. Rodiny

Od 1. neděle adventní 30. 11. až do svátku Sv. Rodiny 28. 12. bude ve farnosti putovat ikona Sv. Rodiny. Vždy od neděle do středy nebo od středy do neděle bude mít u sebe ikonu některá z rodin a u ní se bude modlit za rodiny, zvláště z naší farnosti. Po skončení stanovené doby ikonu předá dalším. Tabulka na zapsání je na oltáři Sv. Rodiny.

* * *

Adventní koncerty

Koncert SZUŠ Universum

Tradiční adventní koncert se koná o 1. adventní neděli 30. 11. v 16:30 v kostele.

Koncert Vachova sboru moravských učitelů

Přiblížil se advent, čas radostného očekávání a příprav na Vánoce, oslavující narození Ježíše Krista. Doba adventní vybízí ke zpomalení, rozjímání, zastavení se v každodenním shonu, ke konání dobrých skutků a přemýšlení i nad tím, čím potěšit či mile překvapit lidi v našem okolí. K adventu neoddelitelně patří mnohé krásné tradice, mimo jiné i pořádání sborových koncertů. Na tyto koncerty se připravujeme již na začátku podzimu, a tak z oken zkušeben zaznívají adventní a vánoční skladby s koledami ještě v době, kdy ani neopadávají první listy ze stromů ☺.

Náš ženský pěvecký sbor, nesoucí již 113 let historický název „Vachův sbor moravských učitelů“ pokračuje v započaté koncertní tradici a vystoupí o **3. adventní neděli** (radostné) dne **14. 12. 2025 v 17 hodin** v kostele svatého Vavřince v Brně Řečkovicích. Během koncertu zazní duchovní skladby českých i světových autorů v podání třicetičlenného ženského sboru a jeho dirigentka Emílie Adámková rozezvučí i píšťaly místních varhan.

O Vánocích jsou lidská srdce otevřenější, lidé se vzájemně obdarovávají, touží konat dobro více než jindy. Finanční prostředky, vybrané na dobrovolném vstupném, budou věnovány na zajištění školního stravování dětem, žijícím v nejchudších komunitách světa prostřednictvím spolku **Mary's Meals** a na činnost spolku **Likvidace lepry**, který pomáhá malomocným.

Přijďte se na chvíli zastavit a prožít spolu s námi radost. Těšíme se na Vás!

Za VSMU M. R.

Předvánoční svátost smíření

Možnost přijmout svátost smíření je po celou dobu adventní vždy půl hodiny před večerní mší svatou.

Středa 17. prosince od 17 hod. - přednostně pro děti!

Čtvrtek 18. prosince od 17:00 do 19:00.
Zpovídat budou i zpovědníci z jiných farností.

Pátek 19. prosince od 17:00.

Pondělí 22. prosince od 7:15 do 8:00.

Úterý 23. prosince od 17:00 do 18:00.

* * *

Betlémské světlo

Oficiální ekumenické přivítání Betlémského světla v České republice proběhne 7. 12. v 16:00 v katedrále Petrov v Brně.

Do naší farnosti bude světlo přineseno v **neděli 21. 12. při mši svaté v 10:00.**

Pro Betlémské světlo si můžete přijít na Štědrý den od 10:00 do 11:00 do kostela a na obvyklá místa v naší farnosti.

* * *

Vánoce v našem kostele

25.12. Slavnost Narození Páně

mše sv. v 7:15, 8:30 a v 10:00

Po mši v 10 hodin bude před kostelem „Živý betlém“.

26.12. Svátek sv. Štěpána, mučedníka

mše sv. v 8:00

28.12. Svátek Svaté rodiny

mše sv. v 7:15, 8:30 a v 10:00, obnova manželských slibů

31.12. Svatého Silvestra

v 16:00 mše sv. na poděkování za uplynulý rok, adorace do 23:45 (17:00-18:00 za kněze, místo

čtvrtek), od 23:45 moderovaná adorace, požehnání a společný vstup do nového roku

1. 1. Slavnost Matky Boží Panny Marie
mše sv. v 8:00 a v 10:00 s vysláním a požehnáním koledníků Tříkrálové sbírky

6. 1. Slavnost Zjevení Páně
mše sv. v 18:00, žehnání vody, kadidla a křídý

* * *

Prohlídky betlémů v kostele

25., 26. a 28. prosince a 1. ledna, vždy od 14 do 17 hodin, v další dny půl hodiny před mší svatou.

* * *

Farní Charita informuje

Od posledního vydání Rožně se v charitní pokladničce pod kůrem vybralo 3 738,- Kč. Všem dárcům srdečně děkujeme.

Byly bychom moc rády, kdyby se i letos podařila zorganizovat úspěšná a již tradiční adventní akce, a sice pečení a následná roznáška vánočního cukroví do domovů pro seniory (Podpěrova v Medlánkách, Naděje, Sanatorium Vránova a zdravotnické zařízení Vividus). Proto se obracíme na ty z vás, které rády pečete a byly byste ochotné se o své výrobky podělit. Ještě nikdy nikdo z vás nechtěl ingredience na cukroví zaplatit, avšak naše nabídka na proplacení nákupního seznamu, případně i nakoupení všeho potřebného a dovozu k vám domů stále trvá. Prosíme, kontaktujte nás co nejdříve s nákupním seznamem na pečení nebo nejpozději do neděle 14. 12. doneste do sakristie hotové cukroví s paragonem a kontaktem na vás. Spojíme se s vámi a domluvíme se na předání peněz za suroviny. Cukroví by mělo být suché, aby vydrželo až do Vánoc, tedy typu perníčky,

vanilkové rohlíčky, linecké, zázvorky atd., žádné krémové a pudinkové náplně. Děti z náboženství se postarají o jeho zabalení a prosíme opět mládež, nejlépe i hrající na nějaký hudební nástroj, jestli by byla ochotná seniory před Vánoce v doprovodu dospělých navštívit. Návštěvy proběhnou vždy v doprovodu otce Michala a ochotných dobrovolníků. Milá mládeži, hlaste se tedy rovnou u otce Michala. Toto předvánoční koledování přinese vždy plno radosti a silných zážitků nejen nemocným a seniorům, ale i všem, kdo se na akci podílejí. Termíny jsou následující: pátek 19. 12. v 15:00 Vividus a pondělí 22. 12. v 10:00 Podpěrova a ve 14:00 Vránova.

Chtěly bychom také všechny povzbudit k aktivní účasti na balení dárků pro děti vězněných (Andělský strom) – viz samostatný článek Lucie Lhotské a na Tříkrálové sbírce – viz samostatný článek Lucie Chytilové.

Naše kontakty jsou uvedené na nástěnce farní Charity pod kůrem.

Děkujeme předem všem dobrodincům a přejeme vám všem požehnanou adventní dobu.

Za FCH Jana Prchalová

Na službu do farní kavárny se můžete zapsat do tabulky na farním webu...

Tuhle větu slycháme celkem pravidelně v nedělních ohláškách.

Farní kavárnu jsme si u nás vymazlili téměř k dokonalosti. Načančané stoly, spousty buchet, jedna lepší než druhá, kvalitní kávička, občas nějaké specialitky jako palačinky, vafličky, domácí chlebiček s domácím sádličkem, svařáček, slivovička... Laťka je nasazená hodně vysoko a děkuju všem, kdo ji takhle vysoko udržují.

Ale chci povzbudit i vás, kdo máte pocit, že se téhle laťce nedokážete přiblížit, natož ji překonat, a proto si službu v kavárně

nevezmete, i když byste to v podstatě rádi udělali. Cílem kavárny je poskytnout azyl těm, kdo se po mši chtějí pohodlně posadit a popovídat si, všechno ostatní je bonus. Neumíte péct, případně nejste ochotní strávit sobotu pečením buchet? Kupte sušenky. Chcete do kavárny investovat svůj čas, ale ne peníze? Uhradte si náklady z příspěvků na provoz kavárny. Nechce se vám po kavárně prát ubrusy? Není nutné je použít. Máte strach z obsluhy kávovarů nebo myčky? Přijďte a řekněte, rád pomůžu. Máte pocit, že vás na obsluhu kavárny není dost? Přijďte a řekněte, rád pomůžu. Mimochodem, několikrát už se mi stalo, že jsem kavárnu startoval ráno sám, ale nikdy jsem sám nekončil – vždycky se našla nějaká dobrá duše, která přiložila ruku k dílu.

Každá kavárna potřebuje i hosty. Takže pokud po mši nespěcháte domů, zajděte na chvíli posedět. Těm, kdo mají v kavárně službu, tím uděláte velkou radost. A nechte se odradit ani tím, že jste zrovna zapomněli peněženku i mobil, takže nemáte jak přispět na provoz kavárny, nebo máte pocit, že se nemůžete nechat hostit, když nemáte kapacitu zajistit provoz kavárny sami (ano, i to jsem slyšel jako důvody, proč do kavárny nejít). To jsou malé věci...

Pavel Rejman

Tříkrálová sbírka

1.–14. ledna 2026

Tříkrálová sbírka opět přichází! Tato krásná tradice, která spojuje lidi v dobrých skutcích a pomoci druhým, pokračuje i v novém roce. Naše farnost se opět zapojuje a těší se na všechny koledníky i dárce, kteří chtějí šířit radost a požehnání.

Letos mi s organizací pomáhá naše farnice **Lucie Lhotská**, která se příští rok ujme celé

koordinace sbírky v naší farnosti. Mám z toho velkou radost a věřím, že na tuto krásnou tradici naváže s entusiasmem a radostí jí vlastní.

Ohledně rozdělení ulic a vyzvednutí materiálu očekávejte brzy informace e-mailem. Děkujeme všem, kteří se do sbírky zapojí – ať už koledováním, darem nebo podporou. Děkujeme skautům – v zastoupení **Lucky Handlarové**, asistentce tříkrálové sbírky v Jehnicích **Pavle Puklové** a všem vedoucím skupinek koledujících ve všech městských částech, kam až sahá naše farnost ☺.

Tříkrálový koncert se uskuteční v sobotu **4. ledna 2026** od 18 hodin a bude vysílán v přímém přenosu Českou televizí.

Zveme vás také na **Tříkrálový průvod** v pondělí **6. ledna 2026** od 16 hodin, který vychází z Petrova. Program bude zakončen kolem 18. hodiny. Nenechte si tuto krásnou událost ujít a přijďte s námi prožít příchod králů na velbloudech, uklonit se Svaté rodině, zazpívat si koledy a užít si dílničku pro děti. Pozvěte malé i velké, věřící i nevěřící – všechny, kteří chtějí prožít kousek vánoční radosti. Děti i dospělí mohou přijít v tříkrálovém kostýmu nebo třeba v kroji (například skautském).

Lucie Chytilová

* * *

Poděkování farníkům

Obecně prospěšná společnost Ruka pro život děkuje všem farníkům za jejich štědrost při kostelní sbírce, uskutečněné za podpory pana faráře Michala Sekničky.

V Brně má své zázemí v Božetěchově ulici, kde provozuje denní stacionář a domov pro osoby se zdravotním postižením. Poskytuje služby lidem s mentálním a kombinovaným postižením, včetně osob s poruchou autistického spektra. Činnost je zaměřena na každodenní podporu, rozvoj soběstačnosti a zapojení do běžného

života společnosti. Pomáhá také pečujícím osobám hledat rovnováhu mezi péčí, prací a osobním životem. Každému uživateli věnuje individuální přístup, aby mohl žít podle svých potřeb a přání.

Nesmírně si vážíme dlouholeté podpory farnosti Řečkovice a všech farníků. Děkujeme, že nám pomáháte vytvářet podmínky, díky nimž mohou lidé s postižením žít důstojně a podle svých představ.

Za obecně prospěšnou společnost Ruka pro život

Lenka Antonie Janišťinová, ředitelka

* * *

Rozloučení a dík

Milí farníci a čtenáři Rožně, zdravím vás v adventním čísle tohoto časopisu. Přišel jsem před 11 lety (a jak jsem se dověděl na svátek Povýšení sv. Kříže 14.9.) z farnosti sv. Vavřince, kde se vydává časopis s názvem Laurentius. A přišel jsem do farnosti sv. Vavřince, kde se vydává časopis Rožeň. Pamatuji si na to, jak jsme si kdysi s Janem Kotíkem vyměnili svoje nedělní bohoslužby a já jsem sem přijel a zmiňoval jsem právě to, že přijíždím z farnosti sv. Vavřince v Komíně a že naše farnosti spojuje pobyt netopýra velkého (*myotis myotis*) ve věžích obou kostelů...

Před 11 lety jsme hledali, jak žít společnou formu kněžského života původně v týmu tří kněží bydlících na jedné faře. Protože ale nebyla poblíž žádná vhodná farnost pro třetího kněze, zůstali jsme nakonec ve dvou s panem farářem Janem a později Michalem a snažili jsme se o společnou modlitbu ranních chval a někdy o společné ticho nebo zamyšlení nad Písmem sv. Díky Janovi i Michalovi, kteří nesli převážnou část pastorační služby, jsem přitom měl možnost i čas vykonávat službu duchovního doprovázení, psychoterapie, výuky svátosti smíření a doprovod společenství

Víra a světlo v Brně a L'Arche Benediktus v Železných horách na Modletíně.

4. září mi zavolal pan biskup Pavel s otázkou, jestli sedím... pak se ptal, zda bych mohl dělat službu spirituála v Teologickém konviktu v Olomouci. Byla to nabídka překvapující, spíše šokující a vyrušující z klidu. Pavel mi dal čas na rozmyšlenou do druhého dne dopoledne (a druhý den se mě ptal, jak se mi spalo...:-) Protože jsme na to dopoledne měli naplánované setkání supervizní skupinky, mohl jsem tam tuhle záležitost také předložit ke zpětné vazbě ostatních. Pomohlo mi to Pavlovi odpovědět a v nouzi nabídnout pomoc. Už jsem v letech 1999-2002 tuto službu v litoměřickém teologickém konviktu vykonával, takže jakousi zkušenost s ní mám, a když to teď hořelo, mám dojem, že se můžu docela rychle do této služby zase dostat a využít v ní ještě více to, co jsem zkušeností či studiem doma i ve světě načerpal. Měl jsem z toho samozřejmě kromě dobré intuice i plno obav, protože svěření všech starostí Bohu mi stále moc nejde...

Chtěl bych vám za hodně věcí během těch 11 let poděkovat, prožil jsem hodně dobrého času. Díky za všechna pozvání na oběd, oslavu či večeři, i za uspořádávání farní kavárny v době mých narozenin. Díky za saunové poukázky, které mi hodně pomáhaly, bylinky do květináče, peníze na duchovní cvičení, albu, jiné dary a také velký dar na rozloučenou. Díky vám, kteří jste k tomu měli odvahu, za svěřování vašich záležitostí ve svátosti smíření či duchovních rozhovorech. Díky za modlitbu a hmotnou i duchovní podporu, za společenství modlitby, askeze a bratrství v Exodu, společné ticho při setkávání křesťanské meditace, pěší nebo autobusové spolu-putování, zájem o slavení mší sv. na vaše úmysly, setkávání

pastoračních rad, přijetí při návštěvách vás nemocných, setkání v sakristii i u kostela před bohoslužbami, při nich i po nich, pozvání na návštěvy oslavy. Díky vzorné přípravě všeho potřebného jsem si mohl liturgická slavení ve farnosti opravdu užívat a jak mi řekla sestra Helenka, skrze liturgii být jiný na konci, než jsem byl před začátkem. Chtěl bych vás ale také poprosit o odpuštění všeho, čím jsem chyboval, čím jsem vás zranil nebo zanedbal, nebo nechal zapadnout. Také jsem se během celých 11 let snažil sám přistupovat ke svátosti smíření a nově objevovat svoji hříšnost a chci v tom nadále pokračovat.

Služba, kterou jsem začal vykonávat je specifická, je v ní uvedení studentů do modlitby, examenu, meditace, adorace a vůbec do duchovního života, individuální rozhovory, zpovědi, vyučování o spiritualitě, společné pastorační výjezdy do farností, brigády na faře určené pro ministranty apod... Teologický konvikt má také pomoci v rozlišování uchazečů v jejich povolání a pokračování ve formaci a studiu v semináři a na teologické fakultě. Potřebuji vaši modlitbu, abych takovou službu mohl užitečně vykonávat. Tato služba je vždy časově omezená a je naděje, že se zase najde kolega, který mne ve službě vystřídá... Modlitbu samozřejmě potřebují i uchazeči o vstup do semináře, kteří se na to v konviktu připravují. Je povzbuzující a neobvyklé, že jsou letos čtyři z nich z pražské arcidiecéze.

Děkuji vám znovu za vše a přeji vám vše potřebné od Boha pro další rozvoj sebe sama i vlastních darů, sílu a tvořivost v lásce k Bohu, druhým i k sobě, v utváření farnosti jako místa pro všechny, kde by se nikdo nemusel cítit osaměle.

Zdraví a žehná

Jindřich Kotvrda, bývalý farní vikář

Nedělní mše

Milí farníci, doufám, že vás Úvodník přes-příliš nevydělil. Jen jsem v něm chtěl popsat, jak i zdánlivě jednoduché řešení má spoustu plusů i mínusů. Jak jste mnozí zaregistrovali, jsem poměrně váhavý, a než se rozhodnu, tak se snažím vyhodnotit co nejvíc pro a proti. Tyto tři měsíce to byl skutečně velký boj o správné rozhodnutí. Zároveň vás všechny chci povzbudit, nebojte se svěřit, když budete s něčím bojovat nebo mít problém. Jsme lidé různých názorů, přístupů či povah, a přesto na jedné lodi, spojeni jednou vírou. Mělo by nám jít o společnou věc, abychom všichni doputovali do Božího království. Je mi líto, když někdo řekne: „Nechci s tím otravovat pana faráře, protože má málo času.“ Ten čas, který ve farnosti mám, by měl být především pro vás, proto mě sem biskup poslal. Tak otravujte. Ne vždy člověk všechno hned přijímá s nadšením, zvláště kritiku. Ale vždycky je lepší upřímná a dobře míněná kritika než neupřímné pochlebování. Učíme se to všichni. I já. A co ta neděle?

Nakonec zůstane vše při starém, ale bylo to vážně těžké rozhodování až do posledních chvil. Co rozhodlo? Uvědomuji si, že bych tou změnou zřejmě ztratil část farníků. Kolik? Nejsem to schopen odhadnout. Ale i kdyby to měly být jen jednotky, mrzelo by mě to. Proč? Protože vás mám rád. Úplně všechny.

o. Michal +

Brána na faru

Milí farníci, zřejmě jste všichni zaregistrovali, že u vstupu na farní dvůr z Palackého náměstí je od září nová brána, a tudíž se omlouvám, že jsem tento článek nenapsal již do předešlého Rožně. Pro spoustu lidí to znamená menší nepříjemnost, při cestě na faru to musí obcházet přes hřiště. Navíc je

tady argument, že brána byla vždycky otevřená a nikdy to nikomu nevadilo. Upřímně, ze začátku mě brána taky štvala a chvílku to trvalo, než jsem si zvykl, že musím předem vždycky otevřít.

Důvody k pořízení brány jsou prosté. Máme na farním dvoře nové zázemí a některé vybavení je umístěno permanentně venku. Škoda o ně přijít. Pokud někdo považuje pořízení brány za diskomfort, tak pro mě bylo zase diskomfortní to, že si lidé přes dvůr jen tak zkracovali cestu, chodili na faru venčit domácí mazlíčky, parkovala tam úplně cizí auta nebo se tam i auta otáčela.

Stále to je soukromý pozemek, kde si na druhou stranu hrají děti, a kdokoliv tam může přijít najít trochu klidu. Tohle ten klid rušilo, alespoň tedy mně.

Zároveň vás chci povzbudit, pokud jste přes bránu chodili nebo jezdili často, ozvěte se. Ovládání je jednoduché, přes mobilní telefon. Není problém přidat do seznamu uživatelů i váš telefon.

Díky za pochopení a doufám, že si na bránu časem zvyknete. Já už si zvykl.

o. Michal +

Andělský strom: Když si děti o Vánocích přejí víc než dárek

Dneska jsme ve škole mluvili o tom, že krást se nemá. Můj táta je ve vězení, protože kradl. Kradl různé věci. Bojím se, že to dělal kvůli mně, protože jsem po něm a po mámě pořád něco chtěl. Nevím, kdy se vrátí domů. Máma o tom se mnou nechce mluvit a nevím, koho jiného bych se na to zeptal. Prý to nemám nikomu říkat. Někdy je mi po tátovi smutno a chtěl bych mu říct, že ho mám rád, ale zrovna nemůžu, protože tam nemá mobil. Volá vždycky jenom odpoledne z nějakýho telefonu, co tam mají. Někdy nemám čas a náladu s ním

mluvit, tak mluvím jenom s mámou. Pak je mi to líto, ale musím počkat, až zase bude moct zavolat on. K narozeninám jsem letos dostal Lego hasičský auto a chtěl jsem mu ho ukázat, bylo hodně vymakaný. Chtěl jsem ho vzít s sebou na návštěvu, ale máma mi nedovolila vzít si ho do vlaku. Tak jsem to auto tátovi aspoň vyfotil. Jenže jsem zapomněl, že za tátou nesmíme brát mobil, takže to taky nevyšlo. Mobil tam dáváme do takové zamykací skříňky. Asi proto, že by pípál v té bráně, kterou chodíme dovnitř, a to by se nelíbilo těm pánům v uniformách. Vůbec se neusmívají, když tam jsme, takže se snažím vždycky rychle projít kolem a být nenápadnej. Ale stejně mám pokaždé pocit, že se jim něco nezdá. Nemám to tam rád. Divně to tam smrdí a vypadá to tam hnusně. Všechno je tam starý, železný a šedý. Maluju tátovi hodně obrázky, aby to tam měl hezčí. Někdy malujeme spolu, když jsme na návštěvě. Táta maluje moc hezky. Ti páni, co to tam hlídají, mu nikdy nedovolí vzít si naše obrázky s sebou a musí jim je nechat, že prý mu je dají později. Doufám, že mu je fakt dají. Taky nám nedovolí blbnout a boxovat, a to je blbý, protože máma na blbnutí moc není a boxovat s ní doma nemůžu. Tak tam jenom sedíme a máma s tátou si povídají a já maluju. Táta říkal, že někdy bude moct přijet na návštěvu on za náma a že si to spolu užijem, ale prý to bude ještě nějakou dobu trvat. Mohli bysme třeba jít na koupaliště. Chtěl bych mu ukázat, jak jsem se naučil plavat. Nebo by ho mohli pustit na moje narozeniny! Nebo na Vánoce. Na Vánoce by to bylo dobrý...

Děti, které mají mámu nebo tátu ve vězení, je u nás asi 30 tisíc, ale těžko to na nich poznáme. Těžko si představíme, co prožívají. Svoje trápení si nesou samy v sobě, skryté před zrakem svého okolí, protože se bojí nepochopení, odsouzení nebo

posměchu. Přitom samy nic neprovedly. Na Vánoce (a nejen tehdy) by si nejvíc přály být s mámou a tátou spolu doma. Třeba jako patnáctiletá Lucka: „Vždycky si s mámou na Štědrý den voláme, ale pak brečím a je mi líto, že tu není s náma. Jsem ale ráda, když najdu pod stromečkem dárek, který je od ní z vězení. Je to takové znamení, že na mě nezapomněla.“

Rodiče dětem domů přivést nemůžeme, ale můžeme je o Vánocích propojit prostřednictvím dopisu a dárku, který jim máma nebo táta z vězení sami dát nemohou. To je myšlenka Andělského stromu, projektu organizovaného od roku 2011 Mezinárodním vězeňským společenstvím. Tento rok se do něj poprvé zapojí i naše farnost. Na dárek a dopis od rodiče čeká v Andělském stromu 3 000 dětí a my jsme si vzali na starost 50 z nich. Pokud máte čas a chuť, přijďte v sobotu 6.12. odpoledne do farní herny pomoci s balením dárků. Každá ruka se bude hodit. :-)) Více informací najdete na farním webu nebo na mvs.cz/andelsky-strom/

A můžeme ještě něco - společně se modlit za děti, aby měly sílu překonat všechny těžkosti. Za jejich rodiče, aby našli správnou cestu. A za to, aby naše farnost byla místem, kde nikdo nemusí svoje trápení nést sám.

Lucie Lhotská

* * *

Story z vlaku

Nastoupil jsem v Pardubicích do vlaku. Na místě vedle mě seděla slečna zhruba ve věku mých dětí. Dáma v černém, outfit kov a kůže, extravagantní účes, výrazný make-up, piercingy a parádní tetování. Prostě gotička jako ze žurnálu. Pozdravili jsme se, já jsem nasadil sluchátka a začal si na Spotify pouštět písničky, většinou křesťanský rock a metal to tehdy byl.

Asi po dvaceti minutách mi slečna klepe na rameno.

Promiňte, že otravuju, ale mohla bych se Vás na něco zeptat?

Jasně, ptejte se. Jste křesťan?

Ta otázka mě fakt zaskočila, takže jsem asi poněkud vyjeveně odpověděl: *Jo, jsem. Proč?*

Já jsem Vás nechtěla šmírovat, ale prostě jsem si všimla, že jste poslouchal něco od Pantokrator (což je křesťanská death metalová kapela ze Švédska, hodně tvrdá muzika) a podobný věci, tak mě tak napadlo, že se zeptám. Tak jo, díky za odpověď, už nebudu rušit. Následoval nesmělý úsměv. Jo, v pohodě, není zač.

Asi za deset minut zase klepání na rameno. *Nezlobte se, ale můžu se zeptat ještě na něco?*

Jasně. Na co?

Co si o tom myslíte? Jako o čem?

No Pantokrator, metal a tak...

No to je přece jasný: je to dílo ďáblovo...

Slečna se tak zvláštně zarazila, tak mě napadlo, že není košer dělat si z ní legraci, a povídám: *Pardon, to byl jen blbej fór. Já nemám moc rád takovou tu ukníkanou nebo rozjásanou muziku, tak poslouchám tohle. Je to prostě blízky mojí nátuře. Texty jsou v pohodě, takže taky bez problému. Takže tak asi...*

Aha, tak jo. Tak díky. Já Vás už fakt nebudu otravovat.

Žádný problém...

Ale za chvíli zas.

Můžu ještě do třetice? Ale fakt už naposledy.

Jo, není problém. Ale slečno, já mám pocit, že ty Vaše otázky směřují k něčemu konkrétnímu. Tak jestli je ten pocit správný, tak se nebojte a směle do toho.

No, vlastně jo. Máte s tím nějaký problém? S tím, že posloucháte tuhle muziku?

Ne. Poslouchám, co chci, a neřeším, co si o tom kdo myslí. A jestli se to někomu nelíbí, tak ať mi klidně políbí. Vy s tím nějaký problémy máte?

Tahle otázka spustila vodopád. Evidentně toho měla na srdci spoustu a potřebovala to někomu říct. A asi neměla komu. Tak jsem jen zíral, co všechno mi coby člověku, kterého poprvé uviděla ani ne před hodinou, svěřila. Takže jsem se dozvěděl, že je z nějakých Kotěhůlek za Zlínem, je kato-lička, metal začala poslouchat asi před třemi lety a gotickou image má asi dva roky s tím, že se jí to prostě začalo líbit a cítí se v tom dobře, žádný hlubší podtext to nemá. A že od té doby přišla o kamarády z kostela, protože je pro ně moc divná a protože taková by křesťanská holka přece neměla být, rodiče se modlí za její obrácení, i když není kam se obracet, protože víru neztratila, takže jde spíš o to, aby se vrátila do škatulky, ve které by ji rodiče chtěli mít, a jejich kněz měl kázání o tom, že rocková a metalová hudba je dílo ďáb-lovo (proto ji tak zaskočilo, když jsem předtím použil přesně tuhle formulaci), a celé kázání koukal na ni, a že nevynechá příležitost, aby se o ni nějakou hloupou poznámkou neotřel. Takže uvažuje o tom, jestli do toho kostela vůbec chodit. Když jsem to poslouchal, uvažoval jsem, jestli žijeme ve stejné církvi, ve stejném století a na stejné planetě...

Tak jsem jí na to řekl, že je mi jasné, že se mi to lehko říká teď, když mi táhne na padesátku, a kdyby mi bylo jako jí, tak by to pro mě bylo o dost těžší, ale že opravdoví kamarádi jsou ti, kteří tě berou takového, jaký jsi. Že vzhledem k tomu, že mám dvě děti zhruba v jejím věku, tak věřím tomu, že ji rodiče mají rádi a chtějí pro ni to nejlepší, jen prostě mají problém se srovnat s tou její změnou. Že co se kněze a kostela a víry týče, tak pro mě je víra něco, co mi

žádný člověk nemůže znechutit. Že s Bohem a vírou je to jako s přírodou – je krásná a bude krásná, i když profesor přírodopisu, který mi o ní bude něco vykládat, bude totální idiot. Že nevěřím tomu, že Bůh by byl tak malicherný, aby si nás škatulkoval podle toho, jakou posloucháme muziku. A ať to nevzdává.

Ještě chvíli jsme se o tom bavili a slečna vypadala, že z ní spadnul balvan.

Já to vzdávat nebudu. Ale ono je to fakt dost těžký, když vám okolí pořád říká nebo aspoň naznačuje, že nejste OK. A vy přitom neděláte nic špatného. Nebo aspoň doufám, že nic špatného nedělám. A Vy jste vlastně první člověk, kterýho jsem kdy potkala, že je věřící a poslouchá tuhle muziku taky. A mimochodem, já jsem Tereza. Nechcete si poslechnout taky něco mého?

Tak jsme si oba vzali od toho druhého jedno sluchátko a až do Brna jsme si navzájem pouštěli svoje písničky.

A jaké z toho plyne ponaučení? Když se cítíte osamělí, nepochopení, odstrčení nebo prostě a jednoduše jiní, nezapomeňte, že nad námi bdí Někdo, kdo vás má rád přesně takové, jací jste. A nenechte si od nikoho namluvit něco jiného.

Pavel Rejman

* * *

Duch Svatý sjednocuje, satan rozděluje

Začátkem září byl v Americe zavražděn mladý muž Charlie Kirk, manžel a tatínek dvou dětí.

Vždy jsem rád poslouchal záznamy diskuzí Charlieho Kirka a bylo pro mě velice občerstvující, s jakou jednoznačností a pravověrností mluvil o Kristu. Nikdy nesnižoval laťku náročnosti následování Krista, ale vždy poukazoval na požehnání, které to přináší. Po jeho smrti pro mě pak nebylo překvapením, když jsem se dozvěděl, jak

spoustě mladých lidí změnil život. Mnoho si jich vzalo k srdci jeho často opakované: „Ožeň se, vdej se, měj děti, následuj Krista!“

Jak moc se to liší od „Užívej si, cestuj, nevaž se...“

Na amerických univerzitách, které jsou již dlouhá desetiletí líhni levicových myšlenek marxismu, genderizmu a také islamismu, dokázal za 12 let provést doslova misijní křesťanskou kontrarevoluci. Všechny ty, kteří jej sledovali, stále vyzýval k četbě a rozjímání Písma jako živého Božího slova. Zajímavé také je, že nečekaně, jako evangelík, miloval Pannu Marii a opakovaně říkal, že ženy by ji měli mít jako svůj vzor.

Jeho manželka, katolička, během převozu ostatků svého manžela otevřela okénko auta, v němž seděla, a ukázala shromážděným lidem růženec, který se modlila. A při vzpomínkové akci uspořádané na Charlieho počest před desítkami tisíc lidí odпустиła člověku, který před jejíma očima jejího milovaného muže zastřelil.

Proč mělo tolik lidí, takovou potřebu se vůči tomuto mladému muži vymezit a kritizovat jej? Dělal to, co bychom měli dělat my všichni – bez bázně hlásal světu evangelium. Vymezoval se kategoricky proti genderové ideologii, kterou papež František označil za Zlo. Jednoznačně vystupoval na podporu nenarozeného života od okamžiku početí. A také podporoval stát Izrael, republikány, konkrétně Donalda Trumpa, což mu mnozí nemohou odpustit. Je smutné, jak i u nás kolem voleb dochází k rozdělení a k erupcím vášní. Začíná být nepřekonatelným problémem, když ten druhý má jiný názor. Ale proč se necháme rozdělovat tak pomíjivými věcmi jako je politika? Měli bychom klást důraz na to, co je důležité a co nás, doufám, spojuje: Ježíš Kristus, Panna Maria, Písmo svaté, ochrana nenarozeného života, ochrana dětí

před zvrácenostmi genderizmu... Tohle všechno nás také sjednocovalo s Charlie Kirkem.

Jan Leviček

* * *

Z farní knihovny

Yaffa Eliach: *Chasidské povídky z doby holocaustu*

Kniha Yaffa Eliach *Chasidské povídky z doby holocaustu*, to jsou vzpomínky na žití a někdy i přežití v koncentračních táborech v čase, kdy živí byli chodící mrtví a mrtví pak jediným spojením s normálním světem, jenž navždy zmizel.

Okamžik, který rozhodoval o přežití byl často spojen s mystickým zážitkem setkání s někým blízkým, jedním z rodičů či duchovní autoritou, rabínem. Tato setkání mívala podobu přímého fyzického kontaktu se silným smyslovým prožitkem. Tak tomu bylo i ve vzpomínce chasida Mošeho nazvané *Bobovského melodie*, ze které zde opíši krátké ukázky:

Když Mošemu došly síly, snažil se vždy soustředit a vzpomenout si na nádhernou melodii, kterou rebbe Bencion Halberstram zpíval svatý Zohar, a to ho naplňovalo odvahou a odhodláním pokračovat. Mnohokrát se mu chtělo plakat, vzlykat, vyjádřit svou bolest a hněv, ale jeho slzy nereagovaly, všechny jeho zdroje slz vyschly společně se všemi ostatními příznaky lidskosti. V těch chvílích rebbeho melodie naplnila Mošeho bytí a na chvíli překryla nemilosrdnou skutečnost Mauthausenu.

Jednou za třeskutého mrazu byl vyhlášen „odvšivovací den“. Když byli vězni nahnáni do sprch, zazněl rozkaz: „*Zeilappe!*“ a mokrí a nazí židé museli nastoupit do prosincové zimy na táborový plac k přepočítání stavu.

Mladý Moše se snažil hýbat rukama a nohama, ale tělo již neplnilo jeho vůli.

Najednou cítil, jak se opírá a bobovského rabína Benciona Halberstama. Jeho uklidňující hlas mu zněl v uších: „Nepadej, můj mladý příteli, nezakopni! Musíš přežít! Chasid musí zpívat, chasid musí tančit, to je tajemství našeho přežití!“ Rebbeho melodie mu rozpalovala hlavu, zněla mu v uších, ale promrzlé rty nebyly schopny vydat jedinou hlásku. Pak se jeho rty začaly pomalu pohybovat a z jeho bezbarvých úst vyšel tón. Brzy ho následovaly další a další a jednotlivé tóny se slily v rebbeho melodii. Tóny rozpalovaly jeho rty jako žhavé uhlíky a rozechvívaly tělo. Jedna noha se začala osvobozovat z ledového krunýře, led rozpraskal a noha začala tancovat. Pak se vytrhla z ledu i druhá noha. Sníh zrudl, když kůže z Mošeho chodidel zůstala přimrzlá k ledu. Kosti, svaly a šlachy začaly tančit na melodii, a zatímco jeho tělo a duše zpívaly bobovskou melodii, po obličeji mu tekly slzy.

Ještě krátkou poznámku k chodu knihovny. Knihy nám dáváte, my je kupujeme, a tak vzniká nedostatek místa, zkrátka není je kam dávat. Poněvadž trpím samomluvou, tak mě jednou v noci probudil hlas: „Honzo, vždyť tam máš ještě zadní řadu!“ Od té doby je místa naopak až moc, protože knihy v zadní řadě padají. Až jich bude tak akorát, budou pěkně vedle sebe stát. Problémem je, že na zadní řadu často zapomínáme a knihu hledáme v řadě první. Tedy obecně: Má-li titul více dílů, je v první řadě jen první díl, ostatní jsou v řadě druhé, nebo je-li od jednoho autora více titulů, je třeba hledat i v řadě druhé. Chod knihovny se tímto stává nepřehlednější, ale snad si zvykne, a vy s námi.

Honza V.

Poutní místo Vranov (2. část)

V minulém díle jsme si pověděli, jak poutní místo Vranov vzniklo. Dnes se přeneseme o pár set let dále a budeme sledovat osud Vranova v neklidných dobách, které následovaly po letech řádění husitů.

V kronikách není uvedeno, jestli vranovský chrám utrpěl újmu v době husitských válek, ale vzhledem k tomu, že okolní hrady, kláštery a chrámy husité přepadali, zapalovali a drancovali, nelze to vyloučit. Je však jisté, že v době pohusitské české země byly zpuštěny a trpěly nejen úbytkem obyvatelstva, ale i zmenšením počtu kněží, neboť mnozí byli povražděni. Některé fary tak nemohly být obsazeny, protože nebylo, kdo by je spravoval.

V roce 1505 se ocitl i Vranov bez kněžské správy. A nejspíše v roce 1576 upadl do rukou luteránů, kteří zde s menšími přestávkami působili až do roku 1620. Snažili se zamezit poutím k Panně Marii. Přesto poutníci za Matkou Boží i nadále přicházeli, ačkoliv je luteránští kazatelé z kostela vyháněli, posmívali se jim a dokonce poutníky bili. Paradoxně se ale sami modlívali mariánské hodinky, aby obdrželi mzdu, již zakladatel chrámu slíbil za konání této pobožnosti.

Situace se změnila k lepšímu, když Vranov zdělila paní Kateřina z rodu Šemberů. Ačkoliv byla vychovávána v protestantské víře podobně jako její manžel Maxmilián Lichtenštejnský, oba se navrátili v roce 1600 do katolické církve. A později po vítězství na Bílé hoře nechal Maxmilián zbořit původní dřevěný kostel a vystavět dodnes stojící raně barokní chrám. Jako císařský nejvyšší polní maršálek chtěl i takto vyjádřit svůj dík Matce Boží za ochranu v mnohých bitvách jak proti Turkům, tak proti povstalcům v Rakousích a Čechách.

Byl to právě on, kdo pozval na Vranov paulány a stal se i s manželkou Kateřinou jejich terciářem. Vystavěl jim klášter a napravo od presbytáře i skromný dům pro sebe a svou paní, kde chtěl ve službě Bohu a blízko Matce Boží strávit konec svého života. To se mu bohužel nesplnilo, protože ho císař vyslal už coby vdovce na vojenskou misi do Uher, kde zemřel. Pochovali ho pak vedle jeho milované ženy v knížecí hrobce, kterou rovněž nechal vystavět na svahu pod kostelem, přímo pod mariánským oltářem. Tento významný šlechtic, který patřil k nejmocnějším mužům Evropy, neboť byl jedním z nejbližších spolupracovníků a také rádce rakouského císaře, šlechtic, který byl mecenášem mnoha církevních staveb, nemocnic i podporovatelem klášterů a kostelů, v poslední vůli nařídil, aby byl pohřben v prostém paulánském hábitu a v dřevěné rakvi bez nápisu.

Není bez zajímavosti, že příbuzní knížete Maxmiliána, tohoto vroucího ctitele Panny Marie, žijící dnes v maličké monarchii Lichtenštejnsko, ve své zemi neuznávají liberalizaci potratů a jsou trnem v oku nejen lidskoprávním organizacím sídlícím v Evropské unii, jejíž ovšem nejsou členy, ale například i OSN nebo Amnesty International, která potrat nazývá základním lidským právem. Tento knížecí rod dodnes na Vranov přijíždí uctít své předky a v dušičkovém čase se Vám může poštěstit potkat jeho členy v

chrámu při soukromé mši svaté za zesnulé Lichtenštejny. Mše je sice soukromá, ale šlechtici nikoho, kdo by se jí chtěl také zúčastnit, nevyhání.

V příštím díle nás čeká mimo jiné vyprávění o únosu paulánských mnichů během známého obléhání Brna Švédy. S městem Brnem i s paulány to nakonec dobře dopadlo, však také Matka Boží nade všemi rozprostřela svůj ochranný plášť!

Jana Levíčková

Camino de Santiago potřetí

Manžel nám Ioni v Santiagu slíbil, že nás za rok vezme na střechu Svatojakubské katedrály. A tak jsme ho vzali za slovo a v srpnu opět vyrazili na Camino. Tentokrát Centrální trasou z Porta, s rozšířením o variantu Espiritual a kousíček Orixe.

Úterý 12. 8.: Brno – Vídeň – Porto: Největší adrenalin jsme zažili již cestou na letiště: řidič se víc věnoval mobilu než volant, skoro nás vykopil. Ke gatu jsme doběhli v poslední minutě. Ubytovali jsme se v Portu, nakoupili a těšili se na ráno, kdy se zase staneme poutníky.

Středa: Porto – São Pedro de Rates (26 km): Trasa převážně po silnici, sluníčko nás (ne)pěkně grilovalo ze všech stran. První sedřený puchýř, jauvajs. Houpačka u kaple De Santo Ovidio. Nocleh v albergue, pod oknem frekventovaná kamenná cesta, ráno jsme vypadali jak zombie.

Čtvrtek: São Pedro de Rates – Tamel (30 km): Eliška se málem přerazila o hůl. V Barcelosu jsme obdivovali ve starobylou katedrálu a výbornou zmrzlinu. Za městem jsme viděli Maxipsa Fíka. Skočil na plot a my přeskočili na protilehlý chodník. „Ahoj, Ájo,“ smáli jsme se. V posledním kopci jsme se s manželem dělili o Eliščin batoh. V albergue nám objednali pizzu. Večer nás děti učily hrát Uno. V kamenné ubytovně jsme spali tvrdě až do rána.

Pátek: Tamel - Ponte de Lima (30 km): Poutní mši jsme slyšeli z amplionů přes celé údolí. Odpočinuli jsme u kaple, kochali se pohledem na vinohrady, a když jsme konečně došli k řece, věděli jsme, že cíl je nadohled. Ponte de Lima je krásné, středověké město, s úchvatným kamenným mostem. K večeri měly děti pizzu přes celý stůl a na promenádě výborné churros.

Sobota: Ponte de Lima - Valença (39 km): Eliška mi našla hůl z eukalyptu, bez ní bych padla. Museli jsme zdolat obří kopec, a pak jsme se hodinu regenerovali v Rubiães. Sluníčko zase žhnulo, ale cesta vedla po starých římských cestách a kamenných mostech, moc se nám líbila. Kluci hnali spokojeně napřed. Ve Valençi jsme se ubytovali kousek od hradeb a když jsme načerpali sil, vydali jsme se s manželem na romantickou noční procházku starým městem.

Neděle: Valença - O Porriño (23 km): Přes most do Španělska, po dvou letech jsme zase v Tui. Setkali jsme se se starým knězem u klášterního kostela a pokračovali za město směrem k lesu, kde bublal potůček a šuměly stromy. V Orbenlle jsme tentokrát odbočili doleva a pokračovali ve stínu lesa. Poslední kilometry podél silnice se vlekly.

Nečekaně jsme se zúčastnili mše v kapli hned naproti albergue. Dali jsme si kebab na dobrou noc a padli do spacáků.

Pondělí: O Porriño - A Ponte (28 km): Šli jsme hladoví až do Redondely, protože i v Lidlu ještě spali. Po svačině v parku uprostřed města jsme se s plnými bříšký ploužili do kopce. V albergue jsme odložili batohy, děti se svlékly do plavek a utíkaly se koupat do řeky Verdugo.

Úterý: A Ponte - Combarro (27 km): Alternativní cestou podél potoka jsme došli do Pontevedry. Chvilí jsme spočinuli v nádherných chrámech, nakoupili trochu pečiva, posvětili na lavičce a za městem jsme odbočili z davu poutníků na variantní trasu Espiritual. Minuli jsme starobylý chrám, klášter San Xoán de Poio a ubytovali se v apartmánu mezi vinicemi nad obcí Combarro.

Středa: Combarro – Mosqueiro (20 km): Ranní výšlap na kopec byl vražedný, ale příroda a výhledy na oceán stály za to. Kluci šli napřed a prohnali je psi. Navštívili jsme středověký klášter v Armenteira. Cesta pokračovala pohádkovou krajinou podél říčky, kde děti nadšeně ukazovaly vodopády, skákaly po kamenech a vyskakovaly na nás z opouštěných mlýnů. Ubytovali jsme ve voňavém apartmánu, ve vinicích pod okny se pásly ovce a všude bylo ticho a klid.

Čtvrtek: Mosqueiro - Vilanova de Arousa (24 km): Napojili jsme se na trasu, kráčeli podél řeky a potom obsypanými vinicemi. Děti šly zase napřed a my měli chvilku pro sebe. V kapli San Pedro de Mouzos děti nechaly vzkaz v truhle pod oltářem. A pak hnaly až k oceánu. Brodili jsme se pískem na pláži, děti sbíraly mušle a sotva odhodily v albergue batohy na postýlky, už se hnaly do vln. Večer jsme nakoupili a v kuchyňce jsme se nacpali až k prasknutí. Mňam.

Pátek: Vilanova de Arousa – Bexo (27 km): Ranní etapa podél oceánu byla dosti větrná a páchla po obří rybárně. Prošli jsme okolo krásné pláže ve Vilagarcía a pokračovali pěšky podél řeky Ulla. Nikde ani živáčka. Po poledni zase žhnulo sluníčko, u Catoiry jsme po dřevěných mostech procházeli ptačí rezervací, obdivovali kamennou kapli mezi ruinami pod nedalekým mostem, po kterém jsme záhy přešli na trasu A Orixe. Vesnice Bexo vypadala jako ze středověku a v jednom kamenném domě mezi silnicí a kaplí jsme strávili krásnou, ale hladovou noc.

Sobota: Bexo - Picaraña (22 km): Svižně jsme pochodovali až do Padrónu. Pro věřící u kaple de Nosa Señora do Bo Parto e do Leite jsme byli ranní atrakcí. V Padrónu jsme si chvilí odpočinuli v botanické zahradě, nakoupili a posvětili v platanové aleji. V albergue nám dali jen razítko a poslali nás dál. Přidal se k nám mladík z Uherského Brodu, který v katedrále slyšel o nějakých Česích a chtěl je poznat. Při povídání kilometry utekly jako voda. Nocleh v sousedství nevěstince byl zážitek sám o sobě. Večeře z benzinky byla fajn, hlavně nanuk!

Neděle: Picaraña – Santiago de Compostela (20 km): Vyšli jsme za tmy, v lese klopýtali přes balvany a kořeny stromů a občas jsme sešli z trasy, protože jsme neviděli na šipky. Když začalo svítat, byli jsme už skoro u Milladoira. A to je do Santiaga, coby kamenem dohodil. Batohy jsme odložili v klášteře Casa Diocesana, kde budeme spát, a honem do fronty ke kostelu, abychom stihli mši. Po ní jsme se poklonili ostatkům

sv. Jakuba, na oltáři důvěrně objali jeho sochu, poobědvali v kebabu (protože nemá siestu) a večer ulehli do postelí v tichu kláštera.

S Caminem jsme se rozloučili návštěvou chrámových muzeí a večerním výšlapem na střechu a věž katedrály. Kdybych mohla, nehnu se odtud. Bylo to nádherné ukončení naší cesty.

Po celé naše putování nás provázelo nečekané požehnání. Požáry, které zuřily všude kolem, nás zázračně minuly. Nezrušili nám žádné další ubytování. Šlapali jsme přesně podle plánu. Počasí bylo krásné, teplé a slunečné, pršelo až těsně před odletem, a to už nám nevadilo. Užili jsme si krásnou přírodu, lesy vonící eukalyptem, bohaté vinohrady, středověká města s úchvatnými chrámy plnými zlata, až oči přecházely. Kráčeli jsme ve stopách dávných poutníků po starobylých keltských a římských cestách a kamenných mostech starých stovky let. Děti se koupaly v řece i v oceánu. Některé úseky šly daleko před námi a my měli vzácnou chvíli pro sebe. Občas jsme se potýkali s trochou nepohodlí, ale s tím se počítá. Byla to prostě zase nezapomenutelná cesta, plná úžasu, klidu, vděčnosti... a rodinného teambuildingu.

Podrobnější povídání na: <https://blog.idnes.cz/hamernikova/camino-de-santiago-potreti.Bg25090335>

Veronika Hamerníková

Naším dětem

Milé děti, milí čtenáři,

každý rok se advent a Vánoce stávají dobou plnou světel a světýlek. Lidská obydlí, městská centra, obchody, parky, všechno září světelnou výzdobou. A není divu, že všechno svítí právě teď. Těžko bychom si tolik užili třeba světelný park na Špilberku v létě, kdy je světlo ještě dlouho večer. Zato teď na podzim a v zimě, kdy je hodně tmy a šera, světla obzvlášť vynikají.

Někdy nám připadá, že svět kolem nás je smutné a temné místo. Nedaleko nás se válčí a ve válce umírají obyčejní lidé, maminky, tátové, kluci, holky jako my. Ale kromě války jsou tu i nemoci, chudoba, nehody, hlad, umírání, osamělost, šikana, závislosti, podvody, nenávisť, nadávky. A právě v takovém temném světě o to víc září každé světlo. Každá dobrá zpráva, naděje, dobrý skutek, uzdravení.

Zkusme si v adventu více všimnout světel kolem nás. Ať už těch "fyzikálních" - vzácných slunečních paprsků, hvězdného nebe, ale i všech těch výzdob, které svítí pro radost kolemjdoucích, a taky těch "neviditelných" - lidí, ze kterých do světa září Ježíšova láska, lidí, kteří konají dobré skutky, pomáhají, dělají svět lepším, usmívají se, zdraví se, modlí se za ostatní, šíří radost, naději, bojují za dobro.

A jak záříte vy? Jste také světlem tohoto světa?

Přeji Vám všem požehnané prožití adventu.

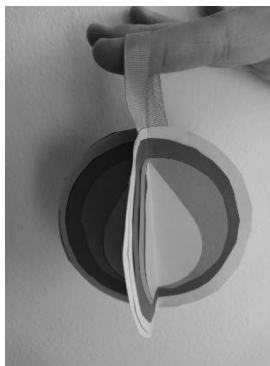
Terka

Adventní hra PLAMEN NADĚJE V NÁS

Milé děti, rodiče, prarodiče, blíží se nám radostné očekávání příchodu našeho Spasitele. Narození Božího syna je tak významná událost, že nás na ni Bůh připravoval po staletí. Prorok Izajáš předpovídal: „Lid, který chodí v temnotách, uvidí veliké světlo.“ (Iz 9,1). Sám Ježíš o sobě řekl: „Já jsem světlo světa.“ (J 8,12). Světlo přemohlo tmu a my si to můžeme připomenout rozsvícením svíce. Plamen svíčky prozáří každou temnotu. Naše tělo je chrámem Ducha Svatého – sám Bůh přebývá v nás. Pojdme společně a každý ve svém nitru během adventní doby, objevovat jeho plamen naděje. Ježíš je plamen naděje uvnitř každého člověka.

V průběhu celého adventu budeme postupně vyrábět vánoční ozdobu, která symbolizuje Ježíšův plamen naděje uvnitř nás. Každou neděli si vezmeme v kostele barevný papír s předtištěnými kruhy, a podle návodu ji budeme postupně slepovat. Po čtvrté neděli adventní bude již ozdoba hotová a na Štědrý den ji přineseme do kostela a prozáříme vánoční strom.

Zároveň nás čeká adventní putování za Světlem, kdy si za každý den můžeme vybarvit malý plamínek. Advent je doba, kdy si chceme najít více času pro Ježíše. Proto budeme mít na každý týden námět, jakým způsobem se můžeme s Ježíšem setkávat - malí i velcí, nebo společně jako rodina. List s adventním putováním najdete v kostele nebo k vytištění na stránkách farnosti. Přeji vám, krásné prožití adventní doby, aby plamen naděje svítil v každém z nás.

Gabča

Gustovo okýnko

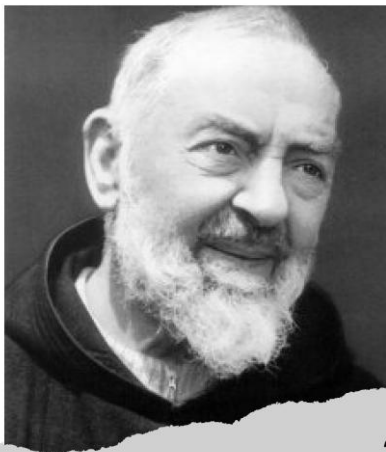
Doba adventní je kromě jiného i dobou, kdy se konají setkání a firemní večírky, na kterých alkohol nemusí být zrovna tím nejlepším přítelem. Ale podívejme se na setkání se skleničkou nebo půllitrem s křesťanskou laskavostí...

Policista zvedá ze země chlápka a ptá se ho: „Co se vám stalo?“ „Porazilo mě to!“ „A zapamatoval jste si značku?“ „Jo, byl to Velkopopovický kozel.“

Povídají si dva návštěvníci hospody: „Tak si představte, že žena mě včera tak rozzlobila, že piju už osmou vodku.“ „Ba jo, ty ženský nás ale stojí peníze...“

V pivnici se ptá host výčepního: „Co je to tu za divný zápach?“ „Čerstvý vzduch pane, zrovna dneska po týdně větráme.“

Augustin

San Giovanni Rotondo Assisi, Greccio, Lanciano, Loreto

3.5 - 9.5.2026

neděle 3.5.2026

- odjezd v odpoledních hodinách, jízda přes noc

pondělí 4.5.

- Loreto - dům Panny Marie přenesený z Nazareta
- v odpoledních hodinách příjezd do San Giovanni Rotondo - ubytování, večeře

úterý 5.5.

- celý den v San Giovanni Rotondo

středa 6.5.

- svatyně sv. Michaela archanděla na Monte Sant' Angelo

čtvrtek 7.5.

- po snídani odjezd do Greccia - první živé jesličky
- zastávka v Lancianu (eucharistický zázrak)
- večer příjezd do Assisi - ubytování, večeře, volný program

Pátek 8.5.

- celý den v Assisi - sv. František, sv. Klára
- večer odjezd do ČR, jízda přes noc

Cena zájezdu: 5800 Kč za dopravu autobusem (při plném obsazení)
+ 280 Euro za ubytování - 3x ubytování s plnou penzí, 1x ubytování s polopenzí

777 640 961

vaclav.sustr@post.cz (CA Včelka Tour)

Pořad bohoslužeb do konce roku 2025

30.11.	Ne	1. neděle adventní	7:15	za farní společenství
			8:30	za rodiny Procházkovu, Zerhauovu, Neužilovu, Jarošovu a Cardovu
			10:00	za zemřelého manžela Jana, bratra Ladislava, rodiče a prarodiče z obou stran a živou rodinu
1.12.	Po		6.30	na poděkování za působení otce Jindřicha ve farnosti a za Boží požehnání a dary Ducha Svatého do nové služby
2.12.	Út		18:00	za Boží požehnání pro Tobíáška a jeho rodinu
3.12.	St		18:00	za zemřelou manželku Marii a oboje rodiče
4.12.	Čt		6:30	za kněze, nová kněžská povolání a povolání k zasvěcenému životu z naší farnosti
5.12.	Pá		18:00	za nemocné
6.12.	So	sv. Mikuláš	6:30	za zemřelého Mikuláše Vozdeckého, jeho manželku a syny a za dar víry pro bratra a sestru
7.12.	Ne	2. neděle adventní	7:15	za živé členy společenství Mariny legie
			8:30	za rodinu Pleskou, Grodovu a Staňkovu
			10:00	za farní společenství
8.12.	Po	Slavnost P. Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu	8:00	na poděkování
9.12.	Út		18:00	za zemřelého Antonína Tomáška a Josefa Kazdu a za živou a zemřelou rodinu
10.12.	St		18:00	za zemřelého Jiřího Pavelku
11.12.	Čt		6:30	za rodiny pečující o nemocné a postižené děti
12.12.	Pá		18:00	za zemřelé rodiče a živou rodinu
13.12.	So		6:30	na poděkování s prosbou o Boží požehnání a dary Ducha Svatého, za živou a zemřelou rodinu a duše v očisti
14.12.	Ne	3. neděle adventní	7:15	za farní společenství
			8:30	za Marka a Jana
			10:00	za zemřelého manžela, bratra, rodiče a živou rodinu
15.12.	Po		6:30	na úmysly dárců
16.12.	Út		18:00	na poděkování za dar života
17.12.	St		18:00	na úmysl dárce
18.12.	Čt		6:30	za zemřelého manžela Hynka Graciase a jeho rodiče, maminku Žofii Prudkou a tatínka Aloise
19.12.	Pá		18:00	za farní evangelizační buňky
20.12.	So		6:30	na úmysl dárce a živou a zemřelou rodinu
21.12.	Ne	4. neděle adventní	7:15	za zemřelého Václava a Marii Literákovy a živou rodinu
			8:30	za farní společenství
		Betlémské světlo	10:00	za skauty
22.12.	Po		6:30	na úmysl dárce
23.12.	Út		18:00	za zemřelého P. Ivana Pešu a za všechny zemřelé - zvláště za ty, kteří nás v tomto měsíci opustili
24.12.	St	Štědrý den	16:00	za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu Štachovou a Fiedlerovou
		Vigilie Narození Páně	22:00	na poděkování s prosbou o Boží požehnání pro celou rodinu
25.12.	Čt	Slavnost Narození Páně	7:15	za zemřelou Josefou Bartlovou a živou rodinu
		Boží hod vánoční	8:30	za rodiče Dvořákovy, manžela, Škarkovy a živou rodinu
			10:00	za dar zdraví a víru pro sestru
26.12.	Pá	sv. Štěpán	8:00	za zemřelou Miladu Ambrožovou a živou a zemřelou rodinu
28.12.	Ne	Svátek Svaté Rodiny	7:15	za manžela, bratry a živou a zemřelou rodinu
			8:30	za farní společenství
			10:00	na poděkování
30.12.	Út		18:00	za dar zdraví a Boží požehnání pro bratra
31.12.	St	sv. Šilvestr	16:00	na poděkování za Boží pomoc a ochranu v uplynulém roce

Srdečně děkujeme za všechny příspěvky a přejeme Vám požehnaný advent!